811A 5c

Om mine høyærede Herrer

Salen d. 3 Dje August 1820.

M. f. Herre!

Da jeg i Sommer sidste aug. end for ak
skriver, hvad jeg i Dag skulde skrive, gik det mig
ikke bedre, end det er gaaet mangen mig
~~[illegible]~~ mange, der, uden Feldtie at
blive forfaldne, gave beskyldte ak willen
worre det, og i saadanne Forsøk gave stem-
„mende Tidsbladene tie min Dag, gave agtede
ak udgizze, uagtet jeg ikke gav Skuld
paa, hvad Dagen ugunstigen skulde handle
om. Jeg blev ingen Svaar for-
„dig med de Ord: Sale den 3dje August
1820; mange saa stod bag de forskaanede
og, hvad der var nødvendig, i
Sommer stiller. Jeg tiggede i
nu ~~[illegible]~~ Gaes Tiend det haf min Pra
ak saa stort Stykke, som ~~[illegible]~~ / for ra omk
mangen wilde gjøre mordgaard / tie ak / forfaldne
skriver ak Gold Mark, og nuden
gavnde jeg ikke af Sidste Salme saa-
„ak mere fordiges, med de Ord:
mine høystærede Herrer! Jeg gamd
min Pbudo, tiggede paa min
Negle, skaar min Hue, uagtet den all-
„vuden var meget god, kom fuge
brugte nu Gre Drue forfaldnskuld,
men skrivagtet vidste jeg ikke hvad
eller hvorom jeg skulde skrive.
mindnes jeg fadendre fad og maanede
mig, tog min Hund, Klæder, og stoette
med Hundene tie min Højere Haand,
saa at der kom tie ak staae nu Klok-Klak
forom den Dørk af min Sæle, der aller-
„vuden var fordig og gavnde kostede mig

saa urgamle Umage. — Forskrækkelig jeg
jog Hundens Bord og gaar den ud af Stuen,
da jeg stod i den Forrummeeg, ak der
stod end Hundens mand af saadanne Fuuhold
for at skaffe mig nu vignette paa det aller
„mude fordiglen Tilstand. — Hunden lod
sig ikke afstrokke, den kom straxigjen
og gienlog sit stod med Hundens Cuder
min Fødder. — Da Hunden ugiti-
„gnu der kommen ud af et Institut, og man
for udmarkeede ud ytrede i saadanne
Indrukninger, at bibringe ham med frad
der Bøllerne og Jærne til det Skiønne,
faldt det mig ind, at Hunden vilde give
mig et ellers andet Minde end Hunsiga til
min Tale. — Jeg fandt det saare vanskeligt,
„at bestik Handen paa Skorstrukninger
ikke, da det ikke lod sig afstrok-
„ke med det Forfattede-slag, jeg mig saa-
„de giøre det, men da Dyrets saar
urgnde fremstod ud, og dette skiønne mig
ligge i Øjnene saaledes medlig, skiænkede
mig jeg Haanden, og da jeg troede at
gaae bortskrak, at det ikke er denne
Dyr af Ergnende, saae Skorstrutteren
sidde, saae du mille smuggere, fordi
jeg den Tanke, at Tøjet var blevne
Skorstrut, vaagnede jeg i sin Sandhed
jeg maatte af den meteer. Jeg
faldt derudi paa, at Hunden i Institu-
„tet kunde giøre godt vaagt om Boggebent.
„trodø giøre nu Tøjet, saa gaar forte ind Kaaren,
„og vander mig at skiænke Ligegrænser"
og at ~~Hunden~~ Tøjet af Overskud Lied og Medgiøt
med sig, vilde giøre sig selv til Practe

og opfordre mig til at skrive en Tale
om Hans og Lokkeorden; men da den at-
"ten Natte Buddene med min Højre Haand,
indsaae jeg at maatte udøve mathe-
mere Skriftejlet. — Med det sidste
Slag kom Djævlen at min Side til at
staae paa det, der, som mere, altid
var forudsagt af Talen. — Nu ~~indsaae~~
fattede jeg, at Hundens Morning maatte
være Dem, som den altmægtige Gud be-
"gynde at gaae Tvende Tvende til
min Tale. — ~~Den~~ Hunden lagde sig
roelig ned, og derpaa troede jeg, at
jeg maatte ydere trøffede den Morning. —
Paa denne maade var "mine høyæ-
"rede Herrer" blevne Øjnevidne for min
Tale. — Hvad nytte jeg nu tagde det
~~efter~~ Ordenen eller ved Ordenen, erkjendte
jeg, at Tanke var ret vigtig og godt. — For denne
Skyld holder jeg mig lidt til Ordenen.
"Mine høytærede Herrer". — Indledningen jeg Dette
Ord fandende, hvor forskrøffelige var de da
ikke som Begynderne til en Tale? Alle-
"rede i det første Øjeblik indtagde Talerne
med dette Ord. — Tilhørerne, ~~som efter en~~
hvorfor den Største Dene ikke spildne en Ta-
"lerne ligesaa ubrydende, som den Ovenfor,
gaae taler ud, finde sig strax tvingede
ned, at de af Hans ikke alene var Dreden
men endog høyere dreede, nagde der, i Øjeblik-
"dene ere lidne Dra med bugge Dele, og det
tilkjende dem, at de var gaae hvyere, ~~og~~
~~Øjeblik~~ Øjeblikkene i Øjeblikkene ere dreede, da det staar
tilbage Hans at udmærke den Haanergrek og
saa langt, som vil. — Forskrøffelighedens
af ~~digter~~ de profane Talers Begyndelses-

Ord han og indsnus dræb, at de gudelige da-
„lerne brugte ligemede. — "Lysterlige ~~[illegible]~~"
sigere, præsten, uagtet tilbøjne nu ~~[illegible]~~
fuld af stiggen og mørkelige Medsmerte, med
gvilken jeg troede ustem saaofte jeg talte
mekkerie med dem. — "Guddelige
tilgivelse" ligger det ofte fra predikestø-
„lene, uagtet det ungge have gjøre for Guk
og Menneskene under i Kirken. — Dø-
„ligen Expectationes nu blevne saa almindeli-
„ligen ikke alene jeg talte men endog jeg
tænkede, at jeg er vist gjøe, at Pytkbar,
om jeg gjerne endelig sig tie i Nåtidens
Tonn at bedre, Dieqejdiset om Jeandom, nie-
„de gjemme begjendt skulde: "allmaadig-
„ste Konge"! Ligesom jeg og troede, at
Gustav den Fjerde, gnier man jeende sig-
„ud gjem ind i lidderskusk for at tale sin
Fog den gjeng ordene selv jeg af, nie-
„de gjemme begjendt med de Ord: "gode
Herrer og venske Medre". — Dette
maaa i mere end ok om Drenene "mine
højstærede Herrer", naar jeg betragter dem
skjemlende. — Jeg vil nu skille dem
ad, og sen eidt jaa gjetsk Ord igjen. —
"Mine" det skulde mere curreuse at midre,
gnoveldige Menneske jeende skaal, førmed dette
~~[illegible]~~ og de øvrige pronomina possessiva kom
ind i Øyrogenen; lige at de mere lie under
det ogmindelige fælleds skab skulde jeg ungge
trow. — Sidnebrede ~~[illegible]~~ indførte nu det mid-
„lertid blevne omminaadne navgnt brugte
og følgeligen misbrugte. — Gnaa Dørne,
som ikke gjerne lagde at snakke, midre allerede
at lagge Magt i Colum jeg at det er min
Fare, min ~~[illegible]~~ o.s.v., uagtet deres Død-
„tende som oftnet gjerne ligge end lie at falder

dem sin. Nogen Folk siger vi altid
nemlig blive nødsagt ofte af Digtere lagde i min-
den de Ord, min Tunge, min Tand, om-
mudskjønt ferre millioner Mennesker
gamle ligge dødt hid dem, som den Tolmand.
Og skulde vi ikke ytnudvem gamle Jørk sige:
min Stue, min Tour, min Bøge, om
dem som vare grev Bejnes. Jeg
har kundt nu Tøgt magazin Tøm altrak Tøm,
uagtet han ikke fandt den magazin-
Tøm-vaten-Tøndt, at gøre magazinet hie
ikke, dog aldrig nemmende dette udtrykkes
med sin gamle. ~~han lavede fundet~~
Jeg Jørka Tøm Vaulders Mødsa ~~sige mit~~
magazin, min Kiig, min Lofter,
min Tønder, min Bøndin f: om den,
den Jørka for magazinet:) ja saa gam
~~min~~ min Dollar. ~~gam magazinet~~.
Jeg gaar nu vrem hie min Tunnes
Dnd Drel, "höjstoredø". Dette Dnur er
rudtomvigt, hei Bredsk sigen regnskigen
aldrend indtil. Brinsk dæfor mie
ikke fordu menskrigt. Naar vi med-
emu i Parlamentet ellen i Bestigt
gam vejt sig og ~~bra~~ godtgjort, at nu for-
gaaende Talen gam tolds sin na nag,
Lofter, ~~udmyrtrawd~~ Stuk, etc. etc., da
gemmen gam aldrig, gamu Gang gam ud-
ren Talemen at giem gam Eytigatow
af Jøjstemnd, og da ~~Obrnt~~ magen Has-
boe Tuo Tomnd= Magtnu Tøldt nu Talen
hie du Tøsamlende Tuaa og Tovu Gad-
Drunga, bugijuetu gam jo Taalnders: Jijk-
orden Tøbre.
I gamle Dage, da
man sinyrelt gnu sagdu: dnu drudu
Talen, Tøsfatter, Drumsenk etc:, loes den
maaskeu nogen Indijdning i Drdsk;

Ny klage

mun sidder da man omsaltes det var
fransk med respekt, og fandt at der bå-
„mudes overmaadeligen af Høj-overdø, Høj-
„overdø og allerd. Højste-overdø, da iuvar
og deres behøver, at det kun er en fatter
de parter.

Den 3dje Dreng af min Ærend er
Drengen „Herren". Den tidspunkt som
dennem, gjorde flaffen vanskelig med
nelse i det øjeblik vilde agtes hen
„tem, er det for os fra Gjøre mig
[illegible] med for overrigt law mord.
Det er en vad skjørvig, siger Dreng-
„synsgud, gjøre ingen skaar noget, men
mere, gjøre alle maar alleng, hvi
mange hvorved vigtige ikke vel.
Det er vel morsomt at lagde mærke til
gjøretøjet der klædt vejenvæsen og
Bøjd, klædt gamle og unge, fler
og smaa gjøre en deminderlig Lijke
lie at mere herre, og gjøredøre den
~~[illegible]~~ klædt klæder og gjøre, klædt
dimen og understøjtet, Dog stridt gjøre
hvorvid. ~~[illegible]~~
„ligeholdes. ~~[illegible]~~
„hvem er min hvem fore
Saa er klugt fem den blom?
Man ikke dnum mejn Gjøredøre inter
større og mindre hvorved, da vilde Gm
„dnu mere forst ustadelig. Den Højste
gjøred af ulijkhed er mærkes dem, ikke at
gjøre noget eller noget at byde over.

Dette er Gudens ikke indtrukket at lægge Mosten
til gaa Giældens forskjellige Maader, den faaer og de
Gravmænd, og gaaer forskjellige dette Bruiths.
Den almindelige Maade faaer de at skemmer
sine til at bredlegholde Gravmænd figure af
mere Dannemænds af Stigsten og Magt. – Der-
for skulde jeg nestuk troe at Ordet Herre
gaa sin Oprindelse af at herge eller horge,
sødelegge, forødemelse. – Imidlertid giøres
den Gravmand, som jeg tabte denne Julie ved-
gud forødemænd for Mord. – Saa Dalen Ry-
gjeder Ordsprogets, at Strøgen Gravmænd
vigtige Lougen. – Den giøres ogsaa under,
som ikke giøres denne Gravmænd
vagter de Gudløse dens Liv og Tøiet for-
lage sig. – Det gaaer da ved denne som Ord-
sprogets siger: at Gravmænd beirom ikke Gravmænd
ikke gaa frem til middag. – Det er
virkelig mere troligere at bibeholde sit Gravmæ-
dsinn, end at nytte det fra sig. –
Gud, den vil lade den Konge at bigelde sit
Gravmænd, bør studere gode Gjerninger. – Men
denne Historien giøre saare saa fremmede
gaa Dromedarier, som ere blevne opfølte,
og Arouiere ugrisne ungge ned gaa, at en
Konge gaa Gravmænd Bugrenen fra sig, naar
den finder nogang gaa Gudsfrygt sig derom.
Konstne bestaaer ved ugudelighed derpi, at
gjøre Gudinder, at de Begravende ikke ved-
de at de gaaer nogen Gravmænd; men saa-
dan Konduiten kan man ikke undse sig under
gode Dannemænd.
Min Tale er nu forbi. – Jeg tie-
stoand den Dør ikke mere; imidlertid
er den dog ved min Side lagt, jeg siger
ved min, hvi nu Stor Tolder gaa bragang
i Bergens Befalning af Skibet for Norges

Vel Fordelt mit Kald, som, ligesom denne ikke bestod af nogen andet, i det mindste ikke nogen andet Kommunikanter, end de Ord: mine höjtbrede Herrer. —

Nu, ~~det er jeg~~: Jeg stod jeg nu i de sidste 10 Maaneder ~~[illegible]~~ og holdt mig uand mere fejrstorede Herrer, Søndag den 2den Juli 2 af dem, Gud Höjhedens nu i Dag fejrede "Højtidelighed. — Men Skjøbnen synes Gud, for at blive bestandig Gud os, vilde den tage sin Søn ved Barnets Hjælp, og vilde den Gud os alle overvinde det Sønn, vi ~~[illegible]~~ have, da turde man skjænke denne Dag at Barn ~~[illegible]~~ sin og Søn os ligesom glade og skjønnende Sønn ~~[illegible]~~ ofrede fat Gud Barn siden ~~[illegible]~~

X.